

saaledes at vi kunne faae et praktist Forslag frem, som vi kunne se at faae gjort til Lov saa snart, det kan lade sig gjøre.

Ville: Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) udtalte den noget overraskende Læresætning, at skjøndt Forhandlingerne forleden Dag vare blevne standsede ved en Afslutning, kunde vi jo nu tage Themaet op igjen. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem vil, at vi skulle begynde at stille den samme Forespørgsel, som en Gang er afsluttet, eller om han kan give nogen som helst Garanti for, at ikke Flertallet, hvis et slikt Forsøg gjordes, benyttede sin Ret ganske paa samme Maade som forleden Dag. Men det er i alt Fald vist, at dersom Debatten om denne Gjenstand begynde igjen, vilde den begynde ganske forskjellig fra det Standpunkt, paa hvilket Forhandlingerne forleden Dag ved et Magtsprog af Flertallet bleve standsede. Der har nu vistnok været god Grund til at standse Forhandlingerne, og navnlig maa der have været den, at man meget nødig vilde have debatteret den hele Stilling, hvori man befandt sig, og det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds var da ogsaa i Fredags saaledes situeret, at han erklærede, at han ikke vilde gaa videre ind paa, hvad der var blevet anført og omtalt fra den Side, der var hans modsat. Han har imidlertid rettet sig meget betydelig siden i Fredags; han synes at være kommen sig en hel Del. Han var den Dag noget medtaget, men nu synes hans Kræfter at være vendte tilbage; nu optager han stykkevis saadanne Smaapunkter af sin Debat, som han den Gang lod ligge, og deriblandt forskellige Ytringer, jeg havde fremsat. Det havde været rigtigere, synes mig, om han havde vidt os Frihed til at fortsætte Debatten den Gang, medens Alt var i frisk Erindring, men, som sagt, hans egen store Svaghestilstand kan for ham personlig afgive en Undskyldningsgrund til, at det ikke skete. Naar det ærede Medlem nu er vendt tilbage til saadanne enkelte Punkter fra tidligere Tid, skal jeg sige et Par Ord derom. Det ærede Medlem fandt, at det var en „rørende Omhu“, der var vist, navnlig fra min Side, naar jeg paany havde bragt hans bekendte Demonstration under Omtale. Det ærede Medlem søgte da — det kostede ham stor Meilighed, Kræfterne synes dog ikke at være komne rigtig tilbage — at faae henvist til en Analogi, der skulde hjælpe ham ud af den lidt vanskelige Stilling, hvori han var kommen. Det ærede Medlem yttrede, at naar der skete et Misbrug, ansaa han sig forpligtet og berettiget til ikke at deltage i dette Misbrug; han maa altsaa have fundet, at det paagjældende Raad den Gang var et Misbrug; og i saa Fald opdages der endelig en Gang et Tilfælde, hvor det ærede Medlem ikke er enig med det store Parti, der ellers følger ham, thi det delte ikke hans Anskuelse om, at dette Raad var et Mis-

brug, Alle deltog i den Demonstration, som han misbilligede. Dernæst er det egentlige Hovedpunkt dette, ikke at det ærede Medlem blev siddende, men at han bagefter erklærede, at han derved vilde paa en venkabelig Maade give Hans Majestæt Kongen en Advarsel. Det er dette, som det ærede Medlem er ganske ene om, der er Ingen, som hidtil har gjort Noget, der staaer ved Siden deraf. Det var dette Punkt, som jeg den Gang væsentligt holdt mig til, og jeg haaber, at det ærede Medlem nu har faa gode Kræfter, at han, hvis han vil, kan fortsætte Debatten derom.

Saad: Jeg skal kun berigtige et Par Bidsærelser med Hensyn til Opfattelsen af de Udtalelser, jeg sidst fremførte. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) yttrede, at jeg skulde have sagt, at det kun var udmærket fortjente, fremragende Mænd i Samfundet, der havde modtaget et Vidnesbyrd om Hans Majestæt Kongens Naade enten som Dekoration eller Titel eller Eignende; dette har jeg aldrig sagt. Jeg indrømmede tværtimod, at mange af disse Naadesbevisninger faldt paa Personer, med Hensyn til hvilke jeg i det Hele erkjendte, at det kunde være meget vanskeligt at se, hvori Naadesbevisningerne vare begrundede. Jeg indrømmede, hvor vanskeligt det overhovedet var for menneskelige Væsener at finde den rette Provesten, hvorigjennem en Mandts sande Fortjeneste og Verd kunde prøves, men, hvad jeg ved Siden deraf paastod, var, at naar vi toge den hele Samling af Mænd, der saaledes havde Vidnesbyrd om Hans Majestæts Naade, vilde det, naar vi virkelig vilde følge Sandheden, være umuligt at benegte, at de i Forhold til deres Tal indbefattede et meget stort Antal af Landets fortjente Mænd, saa at man altsaa, om man ogsaa i det enkelte Tilfælde kunde have Tvivl om, hvor vidt Naadesbevisningen var tilstrækkelig begrundet, dog i den store Almindelighed ikke kunde udflynge den Beskyldning, at Naadesbevisningerne ikke havde nogen Grund; dette var min Paastand. Den anden Feiltagelse, jeg vil omtale, bestod deri, at den ærede Rigsdagsmænd for Sveinborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) yttrede, at jeg vilde have Skræder- og Modebutikkerne paa Nøstergade aflastede; det har jeg heller ikke sagt. Jeg ansøgte dem kun som Exempel paa, hvorledes Forsængeligheden i vore Dage florerer saa rigelig, at det kun lidt kunde hjælpe, om vi her stoppede en enkelt Rilde for den. Og hvad jeg yderligere tillod mig at udvikle, var, at, naar vi jo dog Alle maa erkjende, at Landets Regjering og Styrelse er underlagt Hans Majestæt Kongen — han har efter vor Grundlov den højeste Myndighed i saa Henseende — saa maa en Anerkjendelse fra hans Side af, at en Mand har virkelig Borgerværd og virkelig Fortjeneste i Statens Tjeneste, have mere at betyde end en Dekoration af en Paris-